

A magyarok küldetése

A magyarság történelme folyamán igen sok viszontagságon ment át. Érdekes hitben visszatekinteni az elmúlt kb. ezer évre, mely királyság első királya Szent István volt, az utolsó pedig Boldog Károly. Ha így tekintjük hazánk ezen időszakát, akkor megállapíthatjuk, hogy két szent király fogja közre a közte levő szent életű vagy kevésbé szent életű királyainkat. Ezen időszak alatt sokszor és elég sokat szenvedtünk. Először a tatárdúlás idején szűnt meg érdemben hazánk, másodszer a törökök 150 éves uralma alatt halt ki Magyarország nagy részéről a nép. Ezen igen nagy véráldozataink eredménye az lett, hogy mind a tatártól, mind a töröktől megmentettük Európát, Európa kereszténységét. De rögtön hozzá kell tennünk, hogy a kereszténység megmentése nem ügyeskedés és okoskodás révén sikerült, hanem komoly, kitartó engesztelő imádság segítségével – a véráldozat mellett. A tatárok azért távoztak olyan gyorsan, mert IV. Béla király és felesége a még csak anyaméhben létező királylányt felajánlották engesztelésül a hazáért, Európáért, vagyis a kereszténység megmeneküléséért. Ez a királylány később tudatosan magáénak vallotta az engesztelés feladatát, és így Szent Margit az engesztelésben életét adta hazájáért, a kereszténység megmeneküléséért. A másik nagy engesztelő szentünk nagyjából ugyanebben az időben Boldog Özséb volt, aki az egyiptomi remete szent Pálról nevezett Pálos rendet alapította meg, engesztelő rendként.

A törökök is akkor voltak kénytelenek meghátrálni, amikor az engesztelők Krisztust és az ő Szent Anyját hívták segítségül kitartó imádságaikban. Így jöhetett létre a Nándorfehérvári győzelem, melyre a déli harangszó mind a mai napig emlékeztet minket és az egész Világot. De ugyanígy jött létre az Egri vár védőinek győzelme, hiszen a falvakban éjt nappallá téve imádkoztak a hívek, engeszteltek. Szintén engesztelő imádság kíséretében indult el a Buda várát felszabadító hadsereg is, ahol a Szűzanya szobrának váratlan feltűnése jelentősen befolyásolta a csata kimenetelét.

Hazánk engesztelő feladatára való felhívás kimagasló eseménye volt az a végtelenül szomorú helyzet, amikor Trianonban 1920 június 4-én, elsöpénteken, az év Jézus Szent Szívének ünnepén öt országrészt választottak le hazánkról, öt sebet képezve rajta. Ez az összeesés, hogy mindez Jézus Szíve ünnepéhez kötődik, különösen felhívja a figyelmet engesztelő feladatunkra, melyet jó lenne minél többünknek tudatosan vállalni. Így ez a békekötés mindenki által ismert igazságtalansága pozitívba fordítható, hiszen ha a fájdalomunkat tudatosan felajánljuk, Jézus szenvedéséhez társítjuk egy nemes célért, hazánk lelki megújulásáért, és azon keresztül Európa és a Világ lelki megújulásáért, akkor a fájdalom gyönyörű lelki gyümölcsöket hozhat.

A politikusok és diplomaták tegyék meg azt, amit nekik meg kell tenni, de nekünk, hívőknek Jézust kell magunk elé állítani, aki az igazságtalan ítéletet (kegyetlen kínzatasát és keresztre feszíttetését) szeretetben, másokért felajánlva viselte el. Jézusra „tekintve” tudatosan kell vállalnunk „keresztre feszíttetésünket”, mert így lehet igazán engesztelnünk a Világban tapasztalható sok bűn miatt.

Most, Jézus Szent Szívének ünnepéhez közeledve jó lenne erről az eseményről nem csak megemlékezni, hanem ennek a történelmi igazságtalanságnak tudatos vállalásával Jézus Szent Szívébe helyezni azt, minél többünknek, személy szerint, és vállalni, hogy napi imádságainkkal könyörögjünk az Irgalmas Jézus megbocsátó szeretetéért, mely egyedül hozhatja el a Világba a békét és boldogságot.

Cselekedjünk!

Vállaljuk a napi imát, hetenként kisebb-nagyobb böjti felajánlást mellé téve, kitartóan engesztelve hazánkért, Európáért, a Világért!

Jánossy Gábor

2008. április